

Ακάθιστος Ύμνος (Χαιρετισμοί) είναι ένα μεγάλο και σπουδαίο ποίημα, γραμμένο τον 6ο αιώνα μ.Χ., που μιλάει στην Παναγία και της λέει επαίνους, ευχαριστίες και προσευχές.

Μέσα υπάρχουν σε ποιητική μορφή, με πανέμορφα λόγια, όλες οι βασικές διδασκαλίες της Ορθοδοξίας για το Χριστό, την ενανθρώπισή του, το ρόλο της Παναγίας για τη σωτηρία

του ανθρώπου, την αγνότητα και την αγιότητά Της κ.λ.π., αλλά και για τον αγώνα του ανθρώπου για ένωση με το Θεό και τη βοήθεια που ζητάει από το Χριστό και την Παναγία γι'

αυτό τον αγώνα.

Ποιητής των Χαιρετισμών είναι μάλλον ο άγιος Ρωμανός ο Μελωδός, ένας από τους μεγαλύτερους ελληνόγλωσσους ποιητές όλων των εποχών. Το ποίημα είναι μελοποιημένο

(έχει μουσική) και ανήκει στο είδος κλασικής μουσικής του Βυζαντίου που λέγεται «κοντάκιο». Έχει 24 στροφές («οίκους»), που αρχίζουν, με τη σειρά, από τα 24 γράμματα της

αλφαβήτου.

Πολύ όμορφοι Χαιρετισμοί έχουν γραφτεί και για πολλούς άλλους αγίους, αλλά οι Χαιρετισμοί της Παναγίας είναι η βασική έμπνευση για όλους τους άλλους που έχουν γραφτεί

μετά.

Τον 7ο αιώνα, όταν ο λαός της Κωνσταντινούπολης σώθηκε από την επίθεση των Αβάρων μετά από παρέμβαση της Παναγίας, όλοι έψαλλαν στην Αγία Σοφία τον Ακάθιστο

Ύμνο όρθιοι (από εκεί και το όνομά του) και τότε μάλλον γράφτηκε το πασίγνωστο αρχικό τροπάριο «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ».

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ψάλλει τους Χαιρετισμούς κάθε Παρασκευή βράδυ, τις πρώτες 5 εβδομάδες της Μεγάλης Σαρακοστής. Για την ακρίβεια, κόβουμε τους Χαιρετισμούς

σε 4 κομμάτια (λέγονται «4 στάσεις» και λέμε από ένα κάθε Παρασκευή, ενώ την 5η Παρασκευή λέγεται ολόκληρο το έργο.

Τους Χαιρετισμούς τους απαγγέλλει με τη μουσική τους ο ιερέας. Πριν απ' αυτό, οι ψάλτες έχουν ψάλει ένα άλλο περίφημο μουσικό και ποιητικό έργο, που λέγεται «κανόνας

των Χαιρετισμών» (οι κανόνες είναι ένα άλλο είδος βυζαντινής κλασικής

μουσικής) και δημιουργός του είναι ένας ακόμη κορυφαίος ποιητής και μουσικός του Βυζαντίου, ο άγιος

Ιωσήφ ο Υμνογράφος.

Πολλοί ορθόδοξοι χριστιανοί μέσα στους αιώνες (και σήμερα) συνηθίζουν να διαβάζουν τους Χαιρετισμούς κάθε βράδυ, πριν κοιμηθούν, αντί για άλλη προσευχή. Από τις πολλές

φορές, συχνά τους μαθαίνουν απ' έξω. Η συνήθεια αυτή είναι πολύ ωραία και σωστή, αφού οι ορθόδοξοι προτιμούμε να προσευχόμαστε με τις προσευχές της Εκκλησίας, παρά

με προσευχές που δημιουργούμε εκείνη τη στιγμή (αν και λέμε στο Θεό και τέτοιες, αυτοσχέδιες, προσευχές). Ένας λόγος είναι ότι έτσι ο νους μας ξεκουράζεται και μπορεί να

γίνει η προσευχή κυρίως με την καρδιά, δηλ. να στραφούμε ψυχικά προς το Θεό, χωρίς να απασχολούμαστε με το να φτιάξουμε εκείνη την ώρα τα λόγια που θα του πούμε. Και

φυσικά, όταν διαβάζουμε μια προσευχή από βιβλίο (π.χ. τους Χαιρετισμούς ή ένα παρακλητικό κανόνα), ξέρουμε τι ακριβώς θέλουμε να πούμε στην Παναγία, στο Θεό ή σε έναν

άγιο – κι εκείνος επίσης το ξέρει (ακόμα κι αν εμείς δεν ξέρουμε τι θέλουμε να του πούμε, εκείνος ξέρει τι υπάρχει στην καρδιά μας και, καθώς στρεφόμαστε προς αυτόν

πνευματικά μέσω της προσευχής που διαβάζουμε, είναι σα να του το λέμε).

Πηγή: xristianos.gr